GRAMATICĂ ŞI VOCABULAR

FONDUL PRINCIPAL DE CUVINTE AL LIMBII ROMÂNE

DE

ACADEMICIAN EMIL PETROVICI

In epocala sa lucrare «Marxismul şi problemele lingvisticii», genialul teoretician al ştiinţei marxiste, I. V. Stalin, a lămurit cu o claritate şi o justeţe neîntrecute o serie de probleme fundamentale ale lingvisticii, punând prin aceasta temelii solide studiului marxist al limbilor. Una dintre fundamentalele învăţături staliniste privitoare la fenomenele lingvistice este aceea despre fondul principal de cuvinte, de care se ocupă în diferite părţi ale lucrării amintite, dar mai ales în capitolul tratând despre trăsăturile caracteristice ale limbii. Aici dă definiţia fondului principal de cuvinte şi arată raportul acestuia faţă de restul vocabularului limbii. «După cum se ştie, toate cuvintele cuprinse într'o limbă formează laolaltă aşa numitul vocabular. Esenţialul în vocabular este fondul principal de cuvinte în care intră ca nucleu toate rădăcinile. El este cu mult mai puţin cuprinzător decât vocabularul, dar trăieşte multă vreme, de-a-lungul veacurilor, şi dă limbii o bază pentru formarea de noi cuvinte»[1].

Una din trăsăturile caracteristice esenţiale ale fondului principal de cuvinte este prin urmare stabilitatea lui: «...limba este legată nemijlocit de activitatea de producţie a omului la fel ca şi de oricare altă activitate, în toate sferele muncii sale, fără nicio excepţie. Deaceea vocabularul, fiind cel mai sensibil la schimbări, se află într'o stare de schimbare aproape neîntreruptă...» [2]. «Vocabularul nu se schimbă în acelaşi fel ca suprastructura, nu se schimbă prin anularea vechiului şi construirea noului, ci pe calea completării vocabularului existent cu cuvinte noi, apărute în legătură cu schimbările orânduirii sociale, cu desvoltarea producţiei, cu desvoltarea culturii, a ştiinţei etc. Deşi din vocabular dispare de obicei un anumit număr de cuvinte învechite, i se

[1] I. Stalin, Marxismul şi problemele lingvisticii, Ed. P.M.R., 1951, p. 49.
[2] Ibidem, p. 50.

BDD-A10167 © 1953 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:09 UTC)

adaugă un număr mult mai mare de cuvinte noi. Dar, în ceeace priveşte fondul principal de cuvinte,el se păstrează în tot ce are esenţial şi este folosit ca temelie a vocabularului limbii »[1].

De altfel, fondul principal de cuvinte nici n'ar putea să se modifice într'un timp scurt. Societatea nu simte necesitatea de a-l schimba, de a-l distruge şi a-l înlocui cu unul nou — după cum ne învaţă I. V. Stalin —, « . . . nefiind posibil să se creeze un nou fond principal de cuvinte într'o perioadă scurtă de timp, distrugerea fondului principal de cuvinte acumulat în decursul secolelor ar duce la paralizarea limbii, la o totală desorganizare a comunicării între oameni »[2].

Fondul principal de cuvinte este deci prin forţa lucrurilor foarte stabil. El rămâne aproape neschimbat în decursul unor lungi perioade istorice. Insăşi marea stabilitate a limbii de-a-lungul veacurilor se explică — precum ne învaţă I. V. Stalin — « prin stabilitatea structurii sale gramaticale şi a fondului ei principal de cuvinte »[3].

Vocabularul unei limbi conţine un mare număr de cuvinte cu totul noi, apărute în legătură cu desvoltarea producţiei, a tehnicii, a ştiinţelor, a culturii în general, în legătură cu prefacerile revoluţionare care au loc în bază şi în suprastructură. Fondul principal de cuvinte însă se păstrează în cursul unui lung şir de veacuri în esenţă acelaşi; el este — împreună cu structura gramaticală a limbii — « produsul unui şir de epoci », iar elementele lui — ca şi elementele structurii gramaticale — « datează încă din timpuri străvechi, dinainte de epoca sclavagistă »[4].

Stabilitatea limbii şi rezistenţa ei la asimilarea forţată se explică prin stabilitatea structurii sale gramaticale şi a fondului ei principal de cuvinte. I. V. Stalin a arătat cum au rezistat asimilării limbile balcanice, supravieţuind jugului turcesc de mai multe veacuri. « Dece ? Pentrucă structura gramaticală şi fondul principal de cuvinte al acestor limbi s'au păstrat în esenţă »[5].

Trăsăturile caracteristice ale fondului principal de cuvinte, care îl deosebesc de restul vocabularului, sunt aşa dar următoarele:

1. Fondul principal de cuvinte e mai puţin cuprinzător decât vocabularul unei limbi.

2. El are o stabilitate mai mare de-a-lungul veacurilor.

3. El are o vechime foarte mare, elementele lui — ca şi ale structurii gramaticale — datând dinainte de epoca sclavagistă.

4. El este produsul unui lung şir de epoci.

5. In fondul principal de cuvinte intră ca nucleu toate cuvintele rădăcină. El constitue baza care serveşte la formarea cuvintelor noi.

---

[1] I. Stalin, Marxismul şi problemele lingvisticii, Ed. P.M.R., 1951, p. 52—53.
[2] Ibidem, p. 53.
[3] Ibidem, p. 55.
[4] Ibidem p. 55—56.
[5] Ibidem p. 55.

BDD-A10167 © 1953 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:09 UTC)

6. Impreună cu structura gramaticală el alcătueşte « temelia limbii, esenţa specificului ei »[1].

Care cuvinte aparţin fondului principal lexical ? I. V. Stalin dă câteva exemple de cuvinte, care nu pot fi înlocuite fără a produce turburări în comunicarea dintre oameni şi pentru înlocuirea cărora nu există nicio necesitate. « Cine are nevoie ca « apă », « pământ », « munte », « pădure », « peşte », « om », « a merge », « a face », « a produce », « a face negoţ » etc. să nu se numească apă, pământ, munte etc., ci altfel ? . . . Istoria nu face în general nimic esenţial fără să aibă neapărată nevoie » — ne învaţă I. V. Stalin.[2]

Din exemplele date de I. V. Stalin reiese că fondul principal de cuvinte cuprinde acele elemente lexicale ale unei limbi « fără de care ea nu poate exista ca limba unui popor, a unei naţiuni »[3]. Aceste elemente lexicale, aceste cuvinte exprimă noţiunile care au o importanţă vitală, sunt cunoscute de toată lumea, pe când cuvintele aparţinând restului vocabularului exprimă noţiuni speciale, mai puţin cunoscute în masele largi ale celor ce vorbesc limba respectivă[4].

Acestea sunt noţiuni cu care fiecare om, în decursul întregii sale vieţi, are necontenit de a face, şi nu numai oamenii din generaţia actuală, ci aparţinând unei serii întregi de generaţii de-a-lungul veacurilor. Fără cuvintele care exprimă aceste noţiuni nu poate fi imaginată nicio comunicare între oameni, nici comunicarea celei mai simple gândiri[5].

Cuvintele fondului principal lexical exprimă prin urmare noţiunile cele mai simple şi mai importante (în lingvistica sovietică se întrebuinţează pentru aceasta expresiile « de o importanţă vitală » sau « indispensabile pentru viaţă »[6]), relative la corpul omenesc şi părţile lui, la acţiunile cele mai simple şi mai obişnuite, la familie, gradele de rudenie, la obiectele şi fenomenele naturii înconjurătoare, la fiinţele vii, animale şi plante, la diferitele ocupaţii ale oamenilor, agricultură, creşterea vitelor, la diferitele meserii, la diferite noţiuni abstracte etc.

Fondul principal lexical mai conţine şi cuvintele care nu exprimă noţiuni reale, ci servesc de unelte gramaticale, ca de pildă pronumele personale, pronumele posesive, pronumele demonstrative şi relative, pronumele nehotărîte, diferite adverbe de loc, de timp, de mod, prepoziţiile, articolele, conjuncţiile. Prin aceste cuvinte-unelte gramaticale fondul principal de cuvinte se leagă strâns de structura gramaticală a limbii. De altfel, fondul principal de cuvinte e în raporturi strânse cu structura gramaticală şi datorită sistemului de derivaţie prin afixe sau alte

---

[1] I. Stalin, Marxismul şi problemele lingvisticii, Ed. P.M.R., 1951, p. 54.

[2] Ibidem, p. 22.

[3] P. I. Cernîh, I. V. Stalin ob osnovnom slovarnom fonde iazîca, în «Voprosî iazîcoznaniia v svete trudov I. V. Stalina », izd. Moscovscogo universiteta, 1952, p. 133.

[4] M. Gurîceva, Cvoprosu o vzaimcotnoşenii osnovncgo slovarncgo fonda i slovarnogo sostava v franţuscom iazîche, în « Inostranîe iazîchi v şcole », Nr. 5, 1952, p. 10.

[5] P. I. Cernîh, op. cit., p. 135.

[6] Cernîh, op. cit., p. 135.. « jiznenno vajnîe », « jiznenno neobhodimîe ».

BDD-A10167 © 1953 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:09 UTC)

mijloace. Iată câteva exemple de cuvinte luate din limba română, aparţinând fondului principal lexical, înşirate în ordinea categoriilor amintite mai sus.

1. Corpul omenesc şi părţile lui: *cap, frunte, ochi, buză, limbă, gâtlej, obraz, gât, piept, burtă, picior, gleznă, deget, unghie, talpă* etc.

2. Acţiuni: *a face, a merge, a lucra, a munci, a vorbi, a mânca, a bea, a cânta, a azvârli, a sări, a fugi, a produce* etc.

3. Familia: *tată, mamă, frate, soră, bunic, nepot, unchi, mătuşă, văr, rudenie, a se însura, a se mărita, bărbat, nevastă, copil* etc.

4. Casa, curtea, satul, oraşul: *casă, acoperiş, streaşină, odaie, pod, podele, tavan, uşă, prag, fereastră, geam, pat, masă, scaun, dulap, cuptor, sobă, vas, blid, lingură, cratiţă, scară, curte, grădină, gard, grajd, pivniţă, sat, uliţă, oraş, stradă, piaţă* etc.

5. Natura şi fenomenele ei: *pământ, munte, deal, pădure, apă, râu, lac, cer, soare, lună, stea, nori, ploaie, a ploua, a ninge, zăpadă, noapte, dimineaţă, zi, seară, zori, amurg, primăvară, vară, toamnă, iarnă, furtună, viscol, fulger, trăznet, ger, brumă, rouă, zăduf, secetă, e cald, e frig, e răcoare, bate vântul* etc., etc.

6. Fiinţe vii: *cal, vacă, porc, oaie, capră, miel, ied, mânz, câine, pisică, iepure, vulpe, lup, urs, gândac, vierme, fluture, pasăre, vrabie, găină, cocoş, a paşte, a rumega, a rage, a lătra, a mieuna, a urla, a muşca* etc.

7. Plante: *iarbă, buruiană, floare, frunză, trunchi, rădăcină, creangă, veşted, a înverzi, a se veşteji, a se usca, tufiş, stejar, fag, mesteacăn, ulm, brad* etc.

8. Agricultura: *a ara, a semăna, plug, brazdă, ogor, grâu, secară, orz, ovăs, porumb, fân, stog, claie, spic, pai, pleavă, a plivi, a prăşi, a secera, a treiera, a săpa, coasă, secere, tractor, sapă, hârleţ, casma* etc.

9. Creşterea vitelor: *păstor, cioban, turmă, păşune, imaş, izlaz, cireadă, herghelie, stână, gălbează, a mulge, a mâna* etc.

10. Meserii: *fierar, tâmplar, cojocar, dulgher, muncitor, ciocan, nicovală, cleşte, pilă, fierăstrău, secure, topor, sfredel, daltă, ac, sulă, aţă, sfoară, blană, scândură, bârnă, rândea* etc., etc.

11. Noţiuni abstracte ca *dreptate, adevăr, minciună, putere, slăbiciune, greutate, învăţătură* etc.

12. Calităţi sufleteşti: *bun, bunătate, rău, răutate, milă, milos, blând, blândeţe, curaj* etc.

Numărul categoriilor semantice ar mai putea fi înmulţit. Astfel pot fi deosebite categorii de cuvinte care se referă la hrană, îmbrăcăminte, colori, calendar, căi şi mijloace de comunicaţie, la diferite stări sufleteşti, la diferite obiceiuri (naştere, căsătorie, înmormântare), la relaţiile sociale etc. Ne oprim însă aici.

In ce priveşte cuvintele-unelte gramaticale, iată de asemenea câteva exemple din limba română.

Pronume: *eu, tu, el, noi, voi, ei, mie, pe tine, ne, al meu, al vostru, acesta, acela, celălalt, cine, ce, care, pe care, cineva, ceva, oricine, cât, oricât* etc.

BDD-A10167 © 1953 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:09 UTC)

Adverbe: *când, unde, de unde, încotro, atunci, acum, apoi, niciodată, nicăieri, ieri, mâine, alaltăieri, departe, aproape, demult, târziu, degrabă, devreme, încet, repede, iute, lesne, alene, anevoie* etc.

Prepoziţii: *de, în, pe, sub, cu, la, spre, deasupra, împrejurul, împotriva, de-a-lungul, peste* etc.

Articol: *al, ai, cel.*

Verbe auxiliare: *am* (făcut), *aş* (face), *va* (veni), *aş fi* (făcut), *e* (scris), *trebue.*

Conjuncţii: *şi, iar, însă, dacă, dar, să* etc.

Numerale: *unu, doi, trei, cincisprezece, douăzeci, o sută, o mie, o cincime, al patrulea, al zecelea* etc.

Din înşirarea foarte sumară de mai sus reies totuşi o seamă de concluzii privitoare la fondul principal de cuvinte al limbii române. Şi în ceea ce priveşte fondul principal lexical românesc se verifică teza stalinistă că elementele lexicale aparţinând fondului principal de cuvinte sunt foarte vechi. Intr'adevăr, cele mai multe cuvinte înşirate mai sus au existat şi în faza cea mai veche cunoscută a limbii române, anume în secolul al XVI-lea. Dar vechimea acestor cuvinte, aplicând metoda comparativ-istorică, poate fi urmărită cu multe secole şi chiar milenii înainte. Ele au existat, în marea lor majoritate, şi în limba latină şi în texte latineşti dinaintea erei noastre. Studiul comparativ-istoric a stabilit înrudirea celor mai multe din aceste cuvinte cu cuvintele altor limbi înrudite cu limba latină, aparţinând familiei limbilor indo-europene, ca de exemplu limba greacă, limbile germanice, limbile slave (între care şi limba rusă), limbile baltice (de exemplu limba lituană), limba albaneză, limbile Indiei şi ale Iranului etc. Toate aceste limbi, după cum a fost stabilit de studiul lor comparativ-istoric, s'au desvoltat prin diferenţiere dintr'o limbă unică pe care lingviştii au numit-o cu un termen convenţional limba de bază indo-europeană. Majoritatea cuvintelor înşirate mai sus îşi trag originea din această limbă de bază indo-europeană care a fost vorbită acum 3—4 milenii, deci înaintea epocii sclavagiste. Aşa se şi explică dece multe din cuvintele aparţinând fondului principal lexical al limbii române, derivate din limba latină, au o asemănare căteodată isbitoare cu cuvinte slave, de pildă ruseşti. Astfel, cuvântul *ochi* de origine latină se aseamănă cu cuvântul slav (rusesc) *oko* având acelaşi sens ca cel românesc. Iată încă vreo câteva cuvinte din această categorie: rom. *a vedea* — rus. *videt'*, rom. *este* — rus. *est'*, rom. *sunt* — rus. *sut'*, rom. *nou* — rus. *novîi*; rom. *vechi* — rus. *vethii*, rom. *lună* — rus. *luna*, rom. *oaie* — rus. *ovţa*, rom. *doi* — rus. *dva*, rom. *trei* — rus. *tri*, rom. *şase* — rus. *şest'*, rom. *meu, tău, nostru, vostru* — rus. *moi, tvoi, naş, vaş* etc., etc. Astfel de cuvinte sunt foarte multe, dar din cauza evoluţiei fonetice deosebite, în latină şi română, pe de o parte şi în slavă şi rusă, pe de altă parte, asemănarea, înrudirea dintre cuvântul românesc şi cel rusesc nu poate fi recunoscută decât de specialişti în studiul comparativ-istoric al limbilor indo-europene. Astfel, chiar cuvintele *oaie* şi

BDD-A10167 © 1953 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:09 UTC)

ovţa sunt destul de greu de recunoscut ca fiind înrudite. (In limba latină *oaie* se zicea *ovis*, deci era mai aproape de forma slavă de pe vremea când nu primise încă sufixul diminutiv-*ţa*. *Ovţa* a însemnat la început *oiţă*). Şi cuvinte ca rom. *lup* — rus. *volk*, rom. *porc*, *purcel* — rus. *porosënok*, rom. *grăunte* — rus. *zerno*, rom. *patru* — rus. *cetîre*, rom. *zece* — rus. *desiat'*, rom. *a cunoaşte*, — rus. *znat'*, rom. *îngust* — rus. *uzkii*, rom. *unde* — rus. *kuda*, rom. *eu* — rus. *ia*, rom. *ce* — rus. *cito*, rom. *soare* — rus. *solnţe*, rom. *a ţese* — rus. *tkat'*, rom. *a coace* — rus. *pecî* etc., etc. sunt înrudite între ele şi au fost fără întrerupere întrebuinţate, din epoca comunei primitive până astăzi, atât în limbile italice, latină şi română pe de o parte, cât şi în limba de bază slavă comună, slava răsăriteană şi rusă, pe de altă parte.

I. V. Stalin, constatând stabilitatea fondului principal de cuvinte de-a-lungul veacurilor, relevă în acelaşi timp schimbările care se produc în fondul principal de cuvinte, e adevărat, mult mai lente ca în restul vocabularului. Printre cuvintele înşirate mai sus, se găsesc elemente despre care se presupune că au intrat în latina orientală cu prilejul « încrucişării » limbii latine cu limbile tracice, autohtone pe cursul inferior al Dunării (daco-geta şi limba tracică din Moesia şi Scythia Mică, adică Bulgaria de Nord şi Dobrogea). Astfel de cuvinte sunt *buză*, *ceafă*, *grumaz*, *mal*, *mânz*, *mazăre*, *vizuină*, *sâmbure*, *gard*, *brad* etc. Un strat relativ mai nou, dar foarte important, care cuprinde un mare număr de cuvinte, este acela al elementelor slave care au intrat în fondul principal lexical al limbii române în urma « încrucişării » care s'a petrecut în cursul mai multor secole între romanica sud-est europeană, adică româna, şi slava. Fondul principal lexical al limbii române cuprinde un număr considerabil de cuvinte de origine slavă, ca de exemplu: *obraz*, *gâtlej*, *gât*, *gleznă*, *burtă*, *a munci*, *a vorbi*, *a azvârli*, *rudenie*, *nevastă*, *streaşină*, *pod*, *podele*, *prag*, *blid*, *cratiţă*, *grădină*, *grajd*, *pivniţă*, *uliţă*, *deal*, *zăpadă*, *zori*, *viscol*, *a trăzni*, *zăduf*, *gândac*, *vrabie*, *cocoş*, *buruiană*, *creangă*, *stejar*, *plug*, *brazdă*, *ogor*, *ovăs*, *stog*, *claie*, *pleavă*, *a prăşi*, *coasă*, *hârleţ*, *izlaz*, *cireadă*, *cojocar*, *ciocan*, *nicovală*, *cleşte*, *pilă*, *topor*, *daltă*, *sfredel*, *sfoară*, *bârnă*, *împotriva*, *degrabă*, *devreme*, *lesne*, *alene*, *anevoie*, *dar*, *o sută*, *trebue*, *vesel*, *drag*, *a iubi*, *milă*, *slab*, *slăbiciune*, *dârz* etc., etc.

Procentajul lor este cu siguranţă foarte ridicat. După cum era de aşteptat, numărul lor este însă foarte mic în categoria cuvintelor-unelte gramaticale. « Structura gramaticală se schimbă şi mai încet decât fondul principal de cuvinte » — ne învaţă I. V. Stalin[1]; ea este prin urmare cel mai puţin supusă influenţelor limbilor străine. Caracterul romanic al limbii române se datoreşte în primul rând structurii sale gramaticale şi cuvintelor-unelte, în mai mică măsură restului fondului principal de cuvinte, care conţine foarte multe elemente slave. In ce priveşte restul vocabularului, el este în mare măsură de origine străină.

[1] I. Stalin, Marxismul şi problemele lingvisticii, Ed. P.M.R., 1951, p. 53.

BDD-A10167 © 1953 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:09 UTC)

In fondul principal lexical al limbii române au intrat cuvinte şi mai noi, de exemplu maghiare ca: *talpă*, *a alcătui*, *gând*, *a gândi*, *oraş*, *sobă*, *imaş*, *lacăt*, *lăcătuş*, *meşter*, *meşteşug*, etc. sau turceşti, ca de exemplu, *tavan*, *odaie*, *geam*, *dulap*, *rândea*, *dulgher*, *herghelie* etc.

Numărul acestora este însă mult mai mic decât acela al elementelor slave.

Fondul principal de cuvinte, ca şi întreg vocabularul unei limbi, nu se schimbă numai în sensul că unele cuvinte mai vechi sunt înlocuite cu altele mai noi, de exemplu cuvântul mai vechi *nea* — cum se mai zice în Banat şi Crişana — cu cuvântul relativ mai nou de origine slavă *zăpadă*. (La început, cele două cuvinte vor fi fost sinonime. Cu timpul, unul dintre sinonime a ieşit din întrebuinţare). Inlocuirea unui cuvânt mai vechi cu unul nou se face adeseori din cauză că termenul cel nou desemnează un obiect nou, o unealtă sau o varietate mai perfecţionată a unei unelte mai vechi. Astfel cuvântul de origine slavă *plug* a înlocuit pe mai vechiul *arat* (aşa se numeşte şi astăzi plugul la Românii Macedoneni), pentrucă a desemnat un plug mai perfecţionat, răspândit la noi de Slavi, pe când *aratul* desemna plugul primitiv, dispărut cu totul mai târziu. Fondul principal lexical se schimbă şi prin aceea că el se îmbogăţeşte, cuprinde un număr tot mai mare de cuvinte, deoarece şi gândirea umană se desvoltă în procesul istoric al vieţii sociale în urma progresului producţiei, al tehnicii, al ştiinţei, al culturii în general. Astăzi multe din cuvintele noi ca *tren*, *gară*, *vagon*, *şină*, *şosea*, *maşină*, *tractor*, *batoză*, *secerătoare*, *motor*, *armată*, *militar*, *societate*, *social*, *socialism*, *activist*, *patrie*, *fabrică*, *uzină*, *a produce*, *producţie* etc., etc., cuvinte apărute în limba română abia în secolul al XIX-lea şi al XX-lea, trebue considerate ca intrate în fondul principal lexical al limbii române. Fondul principal de cuvinte e în continuă desvoltare şi îmbogăţire, întocmai ca şi celelalte părţi ale limbii. Desvoltarea lui este însă mult mai înceată decât aceea a restului vocabularului, şi mai repede decât aceea a structurii gramaticale.

Unii cercetători în domeniul lingvisticii vor considera poate că unele din cuvintele înşirate mai sus nu aparţin fondului principal lexical. E posibil într'adevăr ca unele din aceste cuvinte să aparţină vocabularului. Lingviştii însă nu au stabilit criterii precise, sigure cu ajutorul cărora să se poată deosebi fără greş, dintr'o privire, cuvintele fondului principal lexical de acelea ale restului vocabularului. Aceste criterii nu vor putea fi valabile pentru toate limbile şi pentru toate epocile. Ele vor trebui să fie stabilite pentru fiecare limbă aparte, ţinându-se seamă de istoria limbii respective, de nivelul social şi cultural al poporului care o vorbeşte.

Din cele expuse rezultă că una din sarcinile lingviştilor români este de a studia — în lumina învăţăturii staliniste despre limbă — fondul principal al lexicului românesc, fixând criteriile care să permită stabilirea limitei care desparte cuvintele fondului principal de acelea ale restului vocabularului, ţinând seama de istoria limbii române şi a poporului român, creatorul ei în cursul unui lung şir de veacuri.

BDD-A10167 © 1953 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:09 UTC)